

Klíče - Hana Hegerová

Dětství je co bylo a už není
Znáš je pouze z vyprávění,
jak jsi plakal usedavě
Tak dlouho, až jeden hodný strýček
vyndal z kapsy saka klíček, cink,
a utišil tě hravě.
Léta jsou jak koně na úprku
Na tkaničce kolem krku měl's
klíč od domovních dveří
Ve škole jsi s ním ryl do lavice
jméno jedné nevěrnice, srdce, lehké jako peří

R: Kdo tě zná líp než já, nic mi nezatajíš lásko má,
znám tvůj smích, dávno vím o čem sníš.
O čem sním já s tím rozdílem,
že já jsem šťastná prostě, že tu jsem,
mně ke štěstí stačí jen petrklíč!

Dnes máš klíče od vlastního bytu
v jejich rozcinkaném třpytu hledáš svoje těšení.
stále tíží tvoje šaty, zvoníš s nimi v zamyšlení.
Jednou jsme šli po ulici spolu
klíčem od psacího stolu rozesmál jsi malé děcko,
jenže život má své černé pátky,
to co půjčí to chce zpátky;
a ty myslíš, že máš všechno.

R: Kdo tě zná líp než já...

Pojednou se začnou klíče ztrácet
svoje dluhy musíš splácet,
nevíš kam a nevíš komu.
I klíč od tvé tajné lásky zmizí
už ho nosí někdo cizí - budeš v noci zase chodit domů.
Ulehneš pod tíhou povinností,
budeš trpět nespavostí, kdo ty dlouhé chvíle změří.
Léta jsou jak koně na úprku
až ti zbude kolem krku - zas jen klíč od jedněch dveří.

R: Kdo tě zná líp než já...